

Za sedmero horami, sedmero řekami, sedmero kopci žil byl v hradě na srázu...

Hloupost. Kdo by bydlel v jednadvacátém století na tak nehostinném místě, jako je hrad, a navíc tak daleko? Nikdo. Začnu tedy znova, ať máme ten správný úvod.

Za sedmero paneláky, pěti školkami, třemi základkami a dvěma parky žil byl v jedné vile princ bez koně a království, který se jmenoval (a stále jmenuje) Dominik Vznešený. V žilách mu údajně kolovala modrá krev, ale na odběrech se prokázalo, že to není tak úplně pravda. Bohužel, ač byl ze šlechtického rodu, uvnitř něj pořád proudila červená a jiná ne.

Dominik byl přesně ten typ kluka, kterého potkáte téměř na každém stém rohu a vždycky z toho udívenou a okouzlenou bradu táhnete po chodníku. Byl hodně vysoký a velmi dobře stavěný, neb rád sportoval. Měl kaštanově hnědé vlasy, jež během svého mladí několikrát nechal trochu narůst a zase zkrátit.

Nicméně v době, kdy se odehrává náš příběh, měl své přirozeně zvlněné vlasy sestříhané podél obličeje až ke krku. Nosil vždy a jedině značkové oblečení, protože byl prostě snob a netajil se s tím. Jeho povaha byla všelijaká, ale do milé a přátelské měla daleko. Jo, byl totiž, navzdory oblíbenosti, spíše introvert, co na každého raději vrčel už z pěti metrů, aby si dotyčný okamžitě uvědomil, že s ním nemá v plánu začít jakoukoliv bezduchou konverzací. Ale byly výjimky, které jsou ostatně vždy. Samozřejmě, že měl i dobré vlastnosti. Nedával je na sobě však znát. Například se uměl vcítit. Nerad někoho ponižoval a k šikaně se nikdy nepřidal. Spíše se držel v ústraní a všechno pozoroval svými smaragdovými kukadly. Měl kolem sebe vždycky spoustu lidí, protože ho vyhledávali, i když on je k životu nepotřeboval a zkraje se snažil jim to dávat najevo. Bez výsledku. A tak mu nezbylo nic jiného než se prostě přizpůsobit. Zvykl si na to, že je kolem něj pořád ruch, a naučil se tento šum a všechny hlasy kolem sebe prostě ignorovat. Kdykoliv mohl, odběhl si do říše sci-fi, které rád četl, nebo se věnoval kreslení, případně dalším ze svých mnoha koníčků. Měl rád spíše sólové sporty než ty skupinové. Takže plavání, posilování a běhání, to bylo jeho.

Tak to bychom měli. Hrubý nástřel jeho povahy a vzhledu je víceméně dostačující.

A teď, co dál?

Začneme tím osudným dnem. Takovým, který se občas přihodí v životě každého člověka a převrátí ho úplně naruby. Takovým, který zprvu zhodnotíte velmi kriticky, ale v průběhu času vám dojde, že nebýt toho dne, nikdy nenajdete své štěstí.

Ano, štěstí. O tom tenhle příběh je.

Štěstí má mnoho podob. Pro někoho je to nový Apple MacBook, pro jiného malé štěňátko a pro dalšího třeba první láska.

Ano, o první lásce. O té tenhle příběh taky je.

K takovému Dominikovi, jako k princovi, by si leckdo představoval ideálně nějakou tu princeznu. Jenomže, jak už to tak bývá, člověk míní, aby život mohl měnit.

Inu, není třeba dále protahovat úvodní slova. Je načase se rovnou vrhnout na samotný příběh. O tom, jak Dominik k lásce a štěstí přišel.

Náhodou.

To slovíčko je třeba zdůraznit, protože skutečně nešlo o žádné osudové setkání. Ani nemohlo. Nesehrála v tom roli žádná víla, čert nebo vodník. Pouze obyčejná slupka od banánu a uznejte, že

nazvat žlutou rozkydlou věc, co vypadá jako malá chobotnice, osudem, to nezní zrovna dvakrát dobře.

Takže náhoda.

Tou to všechno začalo.

\*\*\* *Dominik*

„Dominiku, nezajdeš s námi na hokej?“

„Ne.“

„A co takhle na fotbal?“

„Ne.“

„Do kina?“

„Ne.“

„Na pout’?!“

„Nikdy. Já jdu domů, vy si dělejte, co chcete,“ doporučím svým pronásledovatelům, co si říkají kamarádi, a s ledabylým mávnutím ruky je opustím, dřív, než zase budu poslouchat ty narážky na svou nespolečenskou povahu. Nikdo je nenutil, aby se se mnou bavili. Ovšem já jsem na lidi magnet. Zřejmě, protože mě pronásledují už od školky. Je úplně jedno, jak moc nenápadně se snažím vypadat, jak moc se na ně mračím. Nic z toho je nedokáže odradit.

Neplatí to jen o lidech, ale i o kočkách. Nemám rád kočky, já raději psi. Jenže vysvětlujte to těm vrnícím mašinám, které za vámi běhají, kdykoliv vás uvidí. Mluvit neumí, nevděčný jsou a nakopnout je nemůžete. Nebo teda jo, můžete, jenže si pak připadáte blbě, a navíc v dnešní době nevíte, odkud na vás vyskočí zeleně oděný člověk hlásající, kterak jste svým lehkým kopnutím způsobili kočičce (nebo kocourovi) psychickou újmu do konce života. Shrnuto podtrženo, kočky nekopu, ale ani nehladím. A lidi už vůbec, a to ani slůvky.

Myslel jsem si, že na vysoké se vše změní. Nezměnilo, ani tady nejsem ignorován.

Dneska jsem nedokázal vypnout. Můj poslední díl knihy s názvem Hry o trůny mi někam záhadně zmizel, nejspíš jsem ho nechal ležet na nočním stolku, takže jsem neměl co číst. Proto jsem se dozvěděl o tom, že Milena spala už s pěti kluky a Radek zase miluje svoji doučovatelku angličtiny. Patrik včera snědl dvě kila třešní a dnes z toho měl sračku... Prostě spousty, ale fakt spousty, nezáživných a pro život (hlavně ten můj) nepodstatných věcí. Díky tomu jsem se rozhodl, že dnes místo běhání půjdu plavat a všechny své myšlenky nechám rozpustit ve vodě.

Naštěstí to mám ze školy do veřejného bazénu kousíček. Stačí ujít zhruba čtyři sta metrů a už se ocitnu před prosklenou hlavní budovu. Mohl bych si sice zaplavat v bazénu, co máme doma, jenže tam je určitě máma a já ty její křížový výsledky nemám moc rád.

„Dobrý den,“ pozdraví mě recepční a vytrhne mě tak z mého zamyšleného zírání na tabuli hlásající novou nabídku volnočasových aktivit.

„Dobrý den,“ opětuji pozdrav a přidám naučený úsměv.

„Jako vždycky?“

„Přesně tak.“

Nemám permanentku. Preferuji jednorázové akce, ačkoliv sem chodím mnohdy i několikrát týdně. Pokaždé si zaplatím dvě hodiny. Převezmu hodinky, které jsou zároveň čipem i klíčem ke skřínce, a zamířím do pánských šaten. Je teprve jedenáct hodin. Ideální doba. Není tu moc lidí.

Můj rozvrh je ve druháku na vysoké hodně volný. Prvák, ten byl víc nabitý, ale potom co se vyselektovalo jen to „nejchytřejší“ jádro studentů (z původních šedesáti nás zbylo jen pětadvacet), opadly i ty zbytečné předměty jako například hard matematika a fyzika. Ony v oboru, který úzce souvisí s veřejnou správou, nejsou třeba, ale na něčem se vyhodit musí, že.

„Pozor!“ ozve se zprava přesně ve chvíli, kdy na něco došlápnu a rozjedou se mi nohy. Rozplácnu se, jak široký, tak dlouhý na vlhkou dlažbu a div si nevyrazím dech.

„Panebože! Seš v pořádku?“ stará se jakýsi týpek, který na mě předtím zakřičel.

„Do háje, co to bylo?“ vyjevím se a odstrčím jeho nabízenou ruku. Zvládnou se postavit sám.

„Ehm, slupka od banánu,“ odvětví a já se na něj konečně podívám. A je to tu. Ten zvláštní pocit, který už jsem párkrát měl. Vlastně pokaždé, když jsem spatřil někoho, kdo se mi líbil, a že těch lidí je poskrovnu, asi nemusím říkat.

Není to vyloženě hezoun. Ne, žádný manekýn. Soudě dle jeho úboru je to zdejší plavčík, ale já ho tu vidím prvně. Buď jsem jeho maličkost ignoroval anebo je tu nový. Rozhodně nebude o moc starší, spíš bych tipl mladší. Má opravdu zvláštní oči. Ani zelené, ani modré. Něco mezi. Ovšem... opravdu klenoty.

„Tu jsi sem nastražil schválně?“ ušklíbnu se a pokračuji dál ve zkoumání jeho osoby.

Zářivě modré kraťasy a bílé tílko se jmenovkou, které jen zvýrazňuje jeho atletickou postavu. Jasný plavec, ne jen občasný, ale opravdu někdo, kdo plave hodně, často a rád. Má dokonale vyrýsované svalstvo na rukách a hádám, že záda na tom nebudou jinak. Navrch je skoro stejně vysoký jak já. Zaostřím na jeho bílou jmenovku. Kristián? Velmi pěkné jméno.

„Ne, nevím, kde se tu vzala, ale všiml jsem si ji. Chtěl jsem ji sebrat, jenže ty ses objevil dřív, než jsem k ní stačil dojít,“ vysvětlí a zazubí se na mě.

A dokonale bílé rovné zuby jako z reklamy na Signal White.

Ano, líbí se mi stejné pohlaví. Netajím se s tím. V dnešní době být gayem není až taková vada na kráse. Ovšem, neříkám to lidem hned na setkání. Dokonce jsem mužem doposud nepolíben. Pár pěkných kluků jsem potkal, ale díky mé, spíš introvertní povaze, to vždy ztroskotalo hned po pár minutách. Jenže naděje umírá poslední. A tak mě nenapadne nic lepšího...

„V pátek mám narozeniny a jako tradičně to bude hrozně velká party, nechceš zajít?“ zeptám se ho se srdcem bušícím a dlaněmi vlhkými od potu. Reakce mého těla mě udivují ještě víc. Prostě „normální“ věc. Vidím ho prvně v životě snad ani ne dvě minuty a zvu ho na oslavu. Co mi asi tak může říct?

„Ne,“ odmítne a uhne pohledem.

To bylo rychlé.

„Ehm, uznávám, že je hloupé někoho takhle zvat. Vůbec se neznáme, ale... rád bych tě poznal,“ nedal jsem se prvně v životě odradit. Většinou jsem to v těchto odmítavých chvílích zabalil. Je teda pravda, že jsem obvykle nikoho tak rychle někam nezval, ale kdykoliv jsem měl ty tendence, většinou to ztroskotalo. Lidi jsem přitahoval, ale gaye, hlavně teda takové, kteří by stáli za hřích, u těch jsem měl smůlu.

„Nejde o to, že bych nechtěl, ale nemůžu. Víím moc dobře, kdo jsi,“ usměje se pln rozpaků.

„Nemůžeš kvůli tomu, kdo jsem?“

„Ano. Tak nějak.“

„Budu někdo jiný.“

Pobaveně se zasměje. „To nejde. Vážně promiň. A teď mě omluv musím pracovat.“

Hned po těch slovech zmizel tak rychle, že jsem nestačil ani jednou mrknout. Není překvapivé, že ví, kdo jsem. Naše rodina je zde poměrně proslavená. Otcovy večírky jsou skoro na týdenním pořádku. Nejsem hloupý, vím, že pozornost kolem mě je způsobena hlavně mým postavením, které je podle mě veskrze nijaké. Jsem pouhý student, co se narodil do dobré rodiny, která má šlechtické kořeny.

S povzdechnutím se odeberu k první volné skřínce, kterou potkám. Převléknu se. Poté se osprchuji a s neustálým rozhlížením skočím do bazénu.

Musím přiznat, že Kristián má v sobě něco, co mě opravdu láká. Krom toho, že se mi líbí jeho vzhled a zjevně i slabá vůně, kterou jsem stačil cítit a jenž zcela určitě patřila jemu, mě zajímá i on sám.

Tuším, že už jsem ho někde potkal, jen si zaboha nemůžu vybavit kde. Bohužel, jako by se po něm slehla zem, ani po dvou hodinách ho nikde nezahlednu.

Škoda. Vážně se mi z něj rozbušilo srdce jako ještě z nikoho. Nejspíš mi není souzeno poznat, jak to s tou láskou vlastně je. A to jsem si fakt myslel, že ta sympatie by mohla být vzájemná. Tak nějak mi přišlo, že jsem to cítil. Zjevně špatně.

Ale nebylo by prince bez chud'ase. Ostatně, tak jako vždycky.

Je načase seznámit vás i s druhou postavou našeho krátkého příběhu, kterak bohatý ke štěstí a lásce přišel. Ovšem ne sám, měl k tomu i protějšek. Bez toho by přece láska být nemohla. Leda narcistická, ale na tu třeba přijde řeč příště.

A tak... Za dvěma parky, třemi základkami, pěti školkami a sedmero paneláky na opačné straně města od prince žil byl v jednom malém bytě se svými dvěma nevlastními bratry a otčím Kristián. Kluk to byl v dětství veselý, až do té nešťastné události, kdy mu zemřela maminka a on zůstal sám se svými nevlastními sourozenci. V jednom malém bytě. Bez možnosti úniku.

Inu, on tu možnost měl, ale protože to byl kluk chytrý a chtěl se vzdělávat, nezbylo mu nic jiného než chování své nevlastní rodiny, která byla tím jediným, co mu po mamince zbylo, trpět.

Na rozdíl od Dominika nechodil Kristián oblečený ve značkovém oděvu. Na to neměl peníze. Ovšem zrovna jemu by nejspíš slušel klidně i pytel. Byl to kluk pěkný a pracovitý, chytrý, ale možná až moc naivní.

Jeho zelenomodré oči by učarovaly komukoliv. Měl postavu útlou ale svalnatou, neboť plavání bylo to, co miloval a nikdo mu to nedokázal vzít, ač přišel už o mnohé.

I jemu se do cesty připletla banánová slupka v podobě převlečené náhody, která mu však přinesla kapičku či spíš dvě štěstí a převrátila jeho život naruby.

\*\*\* *Kristián*

„Kam si myslíš, že jdeš, Kristiáne?!“ osopí se na mě otčím.

„Koupit ti cigarety, jak sis přál,“ odvětim, aniž bych otočil hlavu, a dál se obouvám.

„Hned se vrať zpátky! Ať tě ani nenapadne se někde toulat!“

Hlavně, že Patrik s Milanem se můžou prohánět, kde chtějí, a chodit si domů, jak je jim libo. A já? Jsem domácí služka. Prostě kluk naprosto pro všechno. Uklízím jim, vařím, peru, žehlím. Kdyby nezemřela maminka, bylo by to jinak? Proč si předtím musela přivést domů zrovna jeho? A proč já mu to vlastně trpím? Je to jednoduchý, je mi dvaadvacet, studuju a nemám zatím kam jít. Mohl bych se školou skončit, ale rozhodl jsem se to tady přetrpět, dokud nedosáhnu titulu. Pak ať si jim slouží, kdo chce.

Při odchodu z bytu neopomenu hlasitě prásknout dveřmi a se škodolibou radostí poslouchám, jak otčím nadává. V úterý jsem potkal Dominika. Už jsem ho viděl ve škole několikrát, ale takhle z blízka prvně. Jako plavčík si přivydělávám krátce, takže jsem netušil, že navštěvuje někdo jako on zrovna veřejný bazén.

Je mnohem hezčí, než jsem si kdy myslel. Pozval mě k sobě na oslavu a moje srdce málem přestalo tlouct. Možná, že bych se mu také líbil, do doby, než by zjistil, z jakých cudných poměrů pocházím. Navíc v pátek mám vždycky velký úklid. Přes týden moc nestíhám. O víkendu studuji a pracuji. Krom toho by mě ten starý páprda stejně nepustil.

Zamyšleně přejdu přes silnici do večerky, kde mi postarší Vietnamec rovnou podává tvrdé startky. Kupuji je téměř každý den. Otčím je jako tepelná elektrárna, spálí minimálně dvacet cigaret denně. Cestou zpátky nechvátám. Je pátek, šest hodin večer, což znamená, že se mí dva nevlastní sourozenci budou šňořit a chystat na Dominikovu oslavu. Oni mohou. Já ne.

Bože, jak mě to štve!

„Kristiáne!“ ozve se za mnou a mě málem trefí šlak.

Ten sametový hlas znám a to jsem ho slyšel jen jednou v životě.

„Dominiku?“ hlesnu a otočím se.

Skutečně. Je to on, v černém tílku a upnutých modrých džínkách. S těmi svými zvládnutými polodlouhými vlasy v moderní střihu. Slintala by každá holka. Já jsem sice kluk, ale slintám taky.

„Co tady děláš?“ podiví se, když ke mně přijde.

„Na procházce,“ pokrčím rameny. „Ale co ty tady? Nemáš mít tu oslavu?“ změním téma.

Jak by se asi tvářil, kdyby zjistil, kdo jsem? Nejspíš by si jen odfrkl a odešel. Všichni ti lidé, co se kolem něj motají, patří do stejného společenského kruhu. Vím, že v dnešní době se moc na pojem chudí a bohatí nehraje. Jenže už jsem o něm slyšel, jak moc je arogantní. Mně samotnému takový nepřipadá ani trochu, ale kdyby to tak nebylo, proč by to každý tvrdil?

„Až za hodinu, jen jsem tudy projížděl... a když jsem tě uviděl, hned jsem zastavil,“ usměje se upřímně a já si až teď všimnu červeného Porsche, které bych za jiných okolností asi nepřehlédl. Jsme jako nebe a dudy. Takové auto si nejspíš nepořídím ani do konce života. Spíš až v tom dalším.

Z jeho odpovědi se mi opět rozbuší srdce, stejně jako z jeho úterního pozvání.

„Ach tak,“ hlesnu jen a sklopím zrak do asfaltu.

„Vážně nepříjdeš? Není to klasická oslava. Každý bude mít škrabošku, přijde mi to takové osvěžující a tajemné. Co říkáš?“ zajímá se.

Vždycky jsem o něm slyšel, že je nemluvný. Nejspíš špatné zdroje. Za jiných okolností by mi to nevadilo, ale v tuto chvíli? Nemůžu se s ním sblížovat.

„Ne. Promiň, ale mám program..., hele už mě shání, musím jít... Ahoj,“ rozloučím se, a zatímco vytahuji z kapsy zvonící telefon, chvatně zamířím pryč.

Přesně jak jsem si myslel. Patrik s Milanem jsou oba zalezlí v koupelně a precizně si narovnávají svoje vlasy do tvaru bodlin, pěkně jednu po druhé. Voní víc než parfumerie a ty jejich kecy mi lezou krkem.

„Chudáčku, pátek večer a ty zůstaneš zase sám.“

„Jdeme na oslavu, nechceš s námi?“ zeptá se mě Patrik.

Věnuji mu nechápavý pohled a on si hraně položí prsty na rty a vyvalí ty svoje ošklivé hnědé oči.

„Ups, ty vlastně nemůžeš, vid’?“

„Kreténe,“ trhnu rameny. „Kde je vlastně otčím?“ zajímám se.

„Kde by, v hospodě, kde jinde,“ odfrkne si Milan.

Pravda, jako každý pátek. Nikdy u něj není jisté, kdy se vrátí, ale není to velký piják. Naopak, prosedí tam tři hodiny a vypije jen dvě piva. Pokaždé, když se vrátí, tak kontroluje, jak je uklizeno, a pokud se mu něco nezdá, klidně mě vytáhne z postele a nechá pulírovat znova.

„Jak vypadám?“ přitočí se ke mně Patrik, který stejně jako Milan ví o mé orientaci. Nemám totiž žádné soukromí. Zjistili to díky internetové historii. Využívají mé utajované teplé já k vydírání za cenu toho, že o tom otčímovi nepoví.

„Sluší ti to,“ usměje se hraně.

Nechci ani popisovat, jak ten kluk vypadá. Ošklivý asi nebude, ale jeho debilita to všechno zardí. Jakmile promluví, každý musí mít jasno. A navíc, myslím si, že zrovna on je taky tak trochu teplejší. Občas se motá kolem Dominika a kouká na něj jak na nějaký obrázek.

Jo, mí dva sourozenci si žijí trochu jinak, ač sdílíme stejný byt.

Nicméně i tak si myslím, že by u Dominika měl Patrik stejnou šanci jako já, čili nulovou, kdyby si ve škole nehrál na syna milionáře. Bude sranda, až to jednou praskne. Alespoň, že Milan je zamilovaný do Aleny, díky které už není takovým blbcem, jakým býval. Láska lidi vždycky změní.

Změní i mě někdy? Změnil by mě Dominik? Nejspíš.

Zatřesu hlavou a s nevolí pozoruji jejich obouvání a mám co dělat, abych jim nedošel dát jednu do zubů, když mi mávají a posílají vzdušené pusinky.

„Kreténi, kreténi, kreténi!“ ulevím si, jakmile se za nimi zavřou dveře.

Vypadají jako nějaký stupidní superhrdinové. Podle mě se dají sehnat mnohem lepší škrabošky než Batman a Spiderman. Nemají vůbec žádný vkus.

Přejdu do koupelny a začnu uklízet ten svinčík, co v ní nadělali. Slyším, jak se otevřou dveře. Už je otčím tady?

„Kristiáne, kde jsi?“ zaječí.

Vyjdu na chodbu. „Ano?“

„Chceš jít na oslavu, stejně jako Patrik s Milanem?“ zeptá se s úsměvem.

On se neusmívá. Nikdy se neusmívá. Ne na mě.



„No, šel bych,“ pokrčím neurčitě rameny a nedůvěřivě si ho přeměřím.

„Tak běž!“ odvětí a já mám, co dělat, abych samým údivem neodmllel.

„Prosím?“

Věnuje mi další úsměv a zamává mi jakýmsi barevným papírem před nosem. „Koukej! Jsem milionář! Tomu neuvěříš, cestou z hospody jsem uklouzl na banánové slupce a na zemi se válel tenhle los. Nikde nikdo nebyl, tak jsem ho setřel a víš, kolik jsem vyhrál?“

Zavrtím hlavou.

„Dva miliony! Dva! Celé dva miliony!“

Nemám slov. On uklouzl na banánové slupce? Jako vážně? Zajímalo by mě, proč se tak najednou všude vyrojily zrovna slupky od banánů.

„Gratuluji,“ řeknu první, co mě napadne.

„No to gratuluj! Usmálo se na mě štěstí, a protože mám tak dobrou náladu, řekl jsem si, že se o něj s někým podělím. Dnes máš volno. Mazej dřív, než si to rozmyslím! A o půlnoci nejděle ať seš doma!“

Netřeba říkat dvakrát.

Vystřelím k sobě do pokoje. Nemám moc oblečení, takže vezmu své modré tričko, jediné značkové a obyčejné džíny. A škrabošku?

Vystříhám do černého šátku, který stejně nenosím, dvě díry na oči a obmotám ho kolem hlavy. Vypadám jako Zorro. No, pořad lepší než Batman nebo třeba Wonder Woman.

Pozná mě? Nepozná? Má vůbec smysl tam chodit?

K jeho domu dorazím v půl deváté. Cesta mi zabrala přes půlhodiny. Jejich vila je obrovská. Hlasitá hudba je slyšet až na chodník a v zahradě je snad milion lidí. Procházím celý tím davem a pátrám jen po tom jediném člověku, který mě zajímá.

A pak ho uvidím, jak si povídá s tím blondýnem ze třetího. Jeden z nejvyhrocenějších gayů, co znám. Vážně, když chodí, tak třepe zadkem líp jak ženská. Nosí se jako páv, jen ten ocas barevný mu chybí. Teda možná, jeho ptáka jsem neviděl.

Stojím v bezpečné vzdálenosti skryt za jakýmsi stromem. Beztak by mě nejspíš nepoznal. Dominik vypadá, že už má slušně upito.

Přišel jsem pozdě. A i kdyby ne, co by se změnilo? Stejně bych ho nezajímalo, kdyby zjistil, z jakých poměrů pocházím. Nebo... třeba ano?

Není mi dovoleno nad tím dumat moc dlouho, protože opilý Dominik i s tím blondýnem zamíří směrem ke mně. Srdce se mi zastaví. Má modrou saténovou škrabošku, ale i tak já bych ho poznal možná i v převleku za gorilu. No, to ne, to pravděpodobně kecám.

Má tepová frekvence roste s každým jejich vratkým krokem, kterým se přibližují. Zazmatkuji a vystřelím skrze terasu do domu. Prodirám se davem všech těch ječících a smějících se lidí, až dorazím na dlouhatánskou chodbu.

Předkloním se a položím si ruku na hrudník, abych vydýchal ten náhlý nával emocí. Lehce se natočím a pohlédnu doprava, odkud jsem přišel.

Jsou tam! Panebože. Proč vlastně utíkám, o co jde? O co mi sakra jde?!

Vystřelím a chytnu za kliku nejbližších dveří, které potkám, a ocitnu se v dokonalé tmě. Regulérně nic nevidím.

Postoupím do té temnoty a snažím se přivyknout. Je tu až nezvyklé ticho na to, že hned za dveřmi hraje hudba. Mají snad odhlučněné místnosti?

Jak mě vůbec kdy napadlo, že bych mohl být jeho typ? Proč jsem si myslel, že je mezi námi nějaká vzájemná náklonost? Koneckonců, takhle je to lepší. Vrána k vráně sedá. Čert čerta si hledá.

Když se tak trochu rozkoukám, poznám jednotlivé obrysy nábytku. Zjevně jde o nějaký pokoj. Je tu i postel.

Chvilí tak postávám a rozhoduji se, kdy bude nejlepší odtud odejít.

Ještě tam jsou? Nejsou?

Dveře, kterými jsem vešel, se otevrou a někdo vpadne dovnitř. V úleku ustrnu. Právě jsem ukázková socha. Jen to hlasité bušení srdce mě prozrazuje. Sakra!

„Je tu někdo?“ zeptá se sice přiopile, ale přesto stejně jemně jako vždycky.

To je snad špatný vtíp!

Nereaguji. Bohužel Dominik to tu zjevně zná a nejspíš vidí ve tmě, protože se ocitne přímo přede mnou a bez rozpaků mě chytne za ramena, až v úleku nadskočím.

„Pšš,“ konejší mě se smíchem. „Bušilo ti srdce tak hlasitě, že to nešlo přeslechnout ani v tomhle randálu,“ vysvětluje pobaveně.

Nemluvím. Nemůže vědět, kdo jsem. Možná se tu orientuje, ale rozhodně nevidí tak dokonale.

„Přišel jsi o hlas?“

Jak se z tohoto asi mám dostat? A co tu vůbec dělá? Kde má toho blondýna? Matyáš, nebo jak se jmenuje.

„Hej!“ zatřepe se mnou a hrozně se přitom směje.

Moje srdce mi právě hrozí výpovědí, dlaně se mi potí a dech zadržává. Hořčnatě přemýšlím nad tím, jak se z této šlamastiky vykrotit, když v tom si jeho horké dlaně najdou moji tvář.

„Mluvit nemusíme, taky pravda. Krásně voníš, víš to? Přijde mi, že už jsem tuhle vůni u někoho cítil...“ promluví šeptem a mě ovane jeho dech hojně podbarvený broskvemi. Nejspíš pil nějaký tlamolep.

Vzmůžu se pouze na bezhlesné otevření úst, která on k mému naprostému šoku napadne těmi svými.

Vytřeštím oči do tmy a mám co dělat, abych se nesložil.

On mě líbá? Právě mě teď líbá? Panebože, proč?

Automaticky mu vyjdu vstříc. Rukou zajedu do kaštanových vlasů, jejichž jemnost předčí mé očekávání. Dominik na oplátku sevře v dlaních můj zadek. Nejsem příznivcem alkoholu, ale on chutná jako sladký broskvový koláč. Mravenčení se mi rozlévá po celém těle, které je v jeho moci čím dál víc vláčnější. S každým precizním propletením našich jazyků se má kolena roztrásají. Tma kolem nás pouze umocňuje kouzlo okamžiku.

Akorát si začínám uvědomovat, že to nemám šanci ustát, když mě jeho horská ústa opustí.

„Bože...“ vydechne. „Rozsvítím. Chci vidět, kdo jsi.“



Ta věta zafunguje jako spínač. S ještě stále roztřeseným tělem vyběhnu pryč, cestou do něj trochu narazím. Volá za mnou, ale nereagují.

Nechci už tohle nikdy zažít. Nemám na to právo. Šlo jen o nějaký opilecký počín. Byl jsem na chvíli jako smyslů zbavený.

Takže takhle líbá. Kdybych byl s ním, líbal by mě každý den stejně?

Můj první polibek s mužem.

Úterý. Děsil jsem se ho. Víím, že ho uvidím, byť spíš jen z dálky.

Ani při nejlepší vůli si nejsem schopen představit, jak na to zareaguji. Na jeho horká broskvová ústa jsem myslel celý víkend. Byl jsem úplně mimo sebe. Ať jsem se snažil sebevíc nad tím nedumat, každá má druhá myšlenka byla směřována jemu. Jeho krásným jemným vlasům. Vypracovanému tělu. Hbitému jazyku...

Zčervenám, protože opět myslím na něj a ještě uprostřed školní chodby.

„... Mě by zajímalo, kolik už jich políbil...“

„... Prej pět, zatím, protože málokdo je stejně vysoký...“

„... Hej! Už jde! Koukej! ...“

Zastavím se uprostřed chodby jako tydýt a zírám na Dominika, který si právě přitáhl do náruče nějakého kluka, vrazil mu pusou, zavrtěl hlavou a vyrazil kupředu.

Stočím zrak na tři drbny po mé levici. „Co se to děje?“

Blondýnka se zachichotá. „Dominik se prý zamiloval na své oslavě do tajemného kluka, kterého líbal, ale on mu zdrhнул. Tak ho teď zkouší najít. Nechal to i vyhlásit rozhlasem. Už včera. Je to děsná zábava.“

„Cože?! Hledá ho podle polibku?“ vyjevím se.

„Prý ho tak určitě pozná,“ pokrčí rameny zrzka.

„A na opary přitom nemyslel?“ děsím se.

„Ten kluk je údajně stejně vysoký. Těch, co by měli přes metr devadesát, tu po chodbách zase tolik neběhá,“ zamrká bruneta.

Zaraženě pohlédnu zase před sebe a ocitnu se Dominikovi tváří v tvář.

„Ahoj Kristiáne,“ usměje se a pak si mě přitáhne do náruče, stejně jako toho kluka předtím, a bez průtahů pohltní mé rty těmi svými.

Všechno, co jsem měl doposud v hlavě, se vykouří a zbyde mi jen čiročirá tma.

S mlasknutím se odtáhne. „Ty! Tys to byl!“ uhodne bez problémů.

Já zírám na něj. On na mě. Ostatní na nás. Z toho náhlého hrobového ticha mě asi začnou bolet uši a z jeho pohledu se nejspíš rozteču.

Zářivě se na mě zazubí, čapne mě za pravačku a táhne oněmělou chodbou pryč. Jdu za ním poslušně jako pejsek. A je to v loži. Ne, v háji. Možná ještě dál.

„Já věděl, že jsem tu vůni někde cítil! Proč jsi něco neřekl, ty trubko?“ osopí se na mě hned, co za námi zavře dveře jedné menší prázdné posluchárny.

Pokrčím rameny. „Nejsem někdo, kdo by si s tebou měl něco začínat.“

„A to proč? Nelíbím se ti snad? Na to už je pozdě, tvé reakce tě prozradily. Takže jakou jinou výmluvu máš?“

„Nejsem ze stejných poměrů jako ty. Jsem úplně jiná třída. Nemůžeme...“

Položí mi prst na ústa. „Kde žiješ? Už od první chvíle, kdy jsem tě potkal na plavečáku, ses mi líbil. Věděl jsem, že jsi plavčík, a ti nevydělávají miliony, jasné? Nezáleží na tom, kdo jsi. Mně jde o to, že se mi vážně, ale opravdu vážně moc líbíš. Neřeš poměry. Okolí. Jen mi prostě odpověz, zkusíš to s tím introvertním a trochu arogantním volem, který tu před tebou má právě asi nejdelší monolog ve svém životě, nebo mu dáš košem?“

Vybral jsem si tu první možnost.

Tak to bychom měli.

Jakmile Dominik zjistil, kde Kristián žije a jak se k němu ta jeho „rodinka“ chová, promluvil se svými rodiči, slovo dalo slovo a přestěhoval si Krise k sobě do pokoje.

Kristián z toho byl lehce nesvůj a nechápal, že je jediný, komu to připadá divné. Domovi rodiče byli rádi, že jejich syn není doma tak často sám a hlavně, ostatně tak to má asi každý rodič, byli rádi, že je šťastný.

Teď by bylo vhodné napsat: a žili šťastně až do smrti. Ovšem, tohle je příběh, kde dva lidi spojila obyčejná banánová slupka, nebo ani ta v tom neměla prsty? Mohla to všechno být jen souhra náhod, kde zmíněný banán neměl vůbec žádnou roli?

To ať si každý rozhodne sám.

Důležité je, že jeden chudý kluk si našel bohatého prince (ačkoliv bez království a titulu). A ještě důležitější je, že si svou lásku projevovali často a rádi. Nutno poznamenat, že všemožnými způsoby. Od obyčejných činu, přes slova, až po samotný akt spojující jejich dvě pevná mladá těla.

No, a když už jsme u toho spojení...

### \*\*\* *Dominik*

„Už zase?! Včera ti to nestačilo?!“ osopí se na mě Kristián.

„Promiň, lásko, ale celé dva měsíce jsme vedle sebe žili spořádaným kněžským životem, když jsme konečně prolomili ledy, nemůžu se držet zpátky,“ přiznám a silněji mu zatlačím doprostřed hrudníku.

Vzhledem k tomu, že to nečeká, svalí se na postel.

Prohlédnu si jeho polonahé tělo. Přes spodní část má obmotaný bílý ručník a kapky vody, které nestačil osušit, se líně vsakují do hedvábné opálené pokožky a určitě i do povlečení.

Jedním tahem roztáhnu bílou přebytečnou látku. Naskytne se mi tak pohled na celé snědé tělo s jemnými skoro neviditelnými zlatavými chloupky, jež nabývají sytějších barev až v oblasti zjevně upraveného klína.

„Mám úžasný nový šampón, chceš si čichnout?“ protáhne líně mezi prsty pramen vlasů a zadívá se na mě.

Vida ho. To je furt ne, ne, ne a pak tu takhle laškuje.

Nehnu se z místa ani o milimetr a sleduji ho přivřenýma očima. Vnímám svoje vlastní rostoucí vzrušení a vnímám i jeho. Hlavně jeho.

Čekám na ten správný okamžik. Moment, kdy přestanu myslet. Za očima rudo, před očima taky. Na živelnost proudící mými tepnami.

Jediný oděv, který na sobě mám, jsou černé boxerky, jež mi začínají být těsné. Nemůže to přehlédnout a co chvíli mu veskrze spokojený pohled zaletí k mému rozkroku.

„Nechceš? Škoda,“ usměje se a důkladně se prohne a natáhne ruce za hlavu, aby mi ukázal všechny své zatnuté svaly.

Tohle je to nejerotičtější protahování, jaké jsem kdy viděl.

V tmavě modrém povlečení vypadá jako klenot. Ne, jako lákavá čokoládová tyčinka, protože nějaký šutr bych oblizovat a ochutnávat vážně nechtěl.

Gradující vzrušení. Už jen krůček chybí...

„Zapomněl jsi mluvit?“ zajímá se. S mrknutím se přetočí na břicho a vystaví na odiv své trénované pŕlky, na které mi padne pohled jako první.

Zatmění, asi tak bych nazval to, co právě zažívám. S ladností lva jdoucího si pro svůj úlovek se přesunu do kleku před pelest postele. Natáhnu ruce a položím dlaně na hladké pozadí. Pokožka se pod mým drsnějším hlazením lehce nakrabatí.

„Na čtyři,“ šeptnu skrze stisknuté zuby.

Splní můj příkaz. Vystrčí na mě svůj zadek a ještě s ním provokativně zahoupe, aniž by byl tušil, že mě tenhle jeho hloupý svádívý počín stojí snad veškeré sebeovládání a notnou dávku vzduchu, který zadržím, abych na něj neskočil bez přípravy.

Tiše zavrčím, rukama roztáhnu dvě pevné pŕlky od sebe a rovnou mezi ně strčím hlavu. Zasténá a tělo se mu roztřeše, zatím zhruba na třetím stupni Richterovy škály.

Jazykem vlhčím jeho otvor, zvenčí i zevnitř, který se celý stahuje v rytmu jeho dechu a ořesů. Pravačkou mu sježu mezi nohy a chytím do dlaně jeho pulsující mužství, které nasměřuji trošku dozadu, ale zase ne moc. Nechci mu přece nějak ztěžovat život bolestí. Pouze slastí.

„Sakra..., tohle ti jde,“ vydechne chraptivě.

I napnutá struna, na kterou někdo brnká, je oproti němu slabý odvar. Klepe se víc než naháč na Sibíři a svaly má zatnuté tak, že i jeho pŕlky se horko těžko zpracovávají a místo obvyklé hutné modelíny, která se dokonale přizpůsobí, mám v rukách jen dva pevné šutry.

Neodpovím. Ono s jazykem venku se prostě blbě mluví.

„Už si nehraj..., už dobrý..., já chci.“

Co víc člověk potřebuje slyšet než jasné, chraptivé a provzdychané pozvání?

Narovnám se, stáhnu boxerky, ze kterých mi tvrdý penis vyskočí jako nadřžená striptérka z krabice. Jen a jen začít tančit.

Chytnu jeho boky, nastavím se tak, abych měl co nejlepší úhel, a na jeden plynulý vjezd zaparkuji tam, kam jsem chtěl už od začátku. Chvíli posečkám. Musím si přeci pěkně sednout a nechat trošku zchladit motor, jinak by klidně mohlo dojít k nějaké menší nehodě.

Vydechuji nával vzrušení, až mi z toho poletují přerostlé vlasy kolem obličeje. Kristián mi v mé snaze neukázat mu, jak moc se ve svém pozvání na návštěvu spletl, protože já jdu spíš na důkladnou, rychlou a hlavně fakt drsnou prohlídku, ani trochu nepomáhá. Celý se chvěje a stahuje můj tepající totém radost uvnitř sebe, že by mi při troše času stačilo k cíli možná i jen tohle svírání a pár lehkých břišních tanců.

Zatnu zuby, vyjedu ven okusit teplotu vzduchu, který se zdá být skoro studený, a zase sježu dovnitř, abych se zahřál. Pozoruji reliéf jeho zádočných svalů v čele s trapézovými, které se střídavě zatínají a zase povolují podle toho, kde se zrovna nacházím. Jestli hluboko vevnitř nebo na okraji.

Chvilí se jedu klidné tempo, s notným napínáním všech svých šlach a svalů, protože udržet se na pomalé rychlosti jde závodníkovi o zlatou medaili poměrně těžko. A že jím bezesporu jsem o tom žádám. Víím, že tenhle maraton našich těl vyhraji vždycky. Vlastně nejen já, my oba. V tomhle utkání nemůže být zkrátka nikdo poražený, nebylo by to fér.

Skloním se k jeho krku, abych mu rovnou udělal malý otisk svých zubu. Při té příležitosti začnu krátce, rychle a hlavně rytmicky bušit do jeho zadku, který si svými údery skvěle rozhoupu. Dokonalá symfonie dvou zuřivě pleskajících těl ještě umocňuje jeho hekavé vzdechy a mé téměř vrčení, které věnuji tu jeho lopatce, tu jeho kostrči.

Lampička na nočním stolku poskakuje v našem rytmu, stejně jako postel, která je už starší, takže navíc i vrže. Kristiánovi povolí paže. Sveze se čelem na matraci a své dlaně rozprostře kolem hlavy. Připomíná ukázkový svícen, ani zapalovat není třeba, už je totiž rozpálený dost.

V koulích mám tlak, šlachy na krku napnutý jako struny. Zase se narovnam, abych si mohl užít poslední kolečko před cílem, který se nenávratně blíží. Vždycky je třeba pořádně protůrovat motor a vycucnout z toho tu nejvyšší možnou rychlost.

Dovnitř a ven. Pořád dokola.

Zavřu oči. Kristián se celý propne směrem ke mně, až se musím trochu pokrčit v kolenou, abych z něj nevyjel. Mohutně zasténá a jeho soukromé zemětřesení se dostane na stupnici deset a přesune se tak do masivní super exploze orgasmických křečí, které dorazí až ke mně a spustí při té příležitosti i moji vlnu štěstí, která mě zasáhne plnou parou.

Jsem rád, že to vůbec ustojím. Přidám ke svému vrcholu táhlé zavrčení a svaly na nohách mi povolí. Zatlačím mu do zad, aby se rozplácl na matraci a já ho mohl zalehnout svojí plnou vahou a funět mu do upocených vlasů, které skutečně voní jinak než včera.

„Hezká vůně, seš ujetý na šampóny, co?“ vydechnu.

„Hm.“

Nemůže popadnout dech. Odvalím se z něj stranou, protože udusit ho nechci. Víím už teď, že by mi chyběl. Koneckonců, kdo by chtěl zabít někoho, koho miluje, že.

„Jsem rád, že jsem tě poznal až ve dvaadvaceti, jinak bych nejspíš nedodělal střední školu,“ řekne po chvíli a přesune svou hlavu na moji hrud’.

„Jo, to máme asi stejný,“ kývnu.

Tak to prostě bývá, u těch prvních lásek. Člověk se nemůže nabažit.